

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem JUDr. Pavlem Kumprechem ve věci žalobce: **L. H.**, zast. JUDr. Ing. Jiří Špeldou, advokátem se sídlem AK v Hradci Králové, Šafaříkova 666, proti žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**, se sídlem v Hradci Králové, Pivovarské náměstí 1245, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 5. 2013, čj. 7822/DS/2013/Kj, t a k t o :

- I. **Žaloba se z a m í t á .**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Broumově ze dne 2. 4. 2013, č.j. MUBR 3067/2013 DOP/8, a toto potvrdil. Tímto prvoinstančním správním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupků dle § 125c odst. 1 písm. b) a § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), dále jen „zákon o silničním provozu“, jichž se měl dopustit dne 22. 1. 2013 kolem 17:00 hod., na pozemní komunikaci v obci Starostín, ve směru na Polsko, když řídil pod vlivem alkoholu motorové vozidlo tovární značky Nissan Navara, registrační značky. Při tom byl zastavován hlídkou Policie ČR za pomoci zapnutého nápisu STOP POLICIE, doplněného zvláštním výstražným světlem modré barvy a zvláštním zvukovým výstražným zařízením. Tento pokyn dvakrát nerespektoval, když vždy po zastavení vozidlo Policie ČR předjel a jel

dál směrem na Polsko. Před hranicí do Polska, u domu čp. byl proto vozidlem Policie ČR zablokován, načež zastavil u levé krajnice, vystoupil z vozidla a chtěl utéct za branku domu č.p. Při tomto byl policistou zadržen a byl vyzván k předložení dokladů a následně k provedení dechové zkoušky. Toto žalobce odmítl. Jelikož si stěžoval, že potřebuje nutně na záchod a uvedenou situaci nebylo možno řešit jinak, umožnil mu policista odejít na WC. Asi po deseti minutách se řidič vrátil a uvedl, že nebude dýchat, že chce dát krev. Byl tedy hlídkou Policie ČR odvezen do nemocnice v Broumově, kde bylo provedeno lékařské vyšetření spojené s odběrem krve. Rozborem odebrané krve metodou plynové chromatografie bylo ve FN Hradec Králové, Ústavu klinické biochemie a diagnostiky zjištěno 0,21 g/kg alkoholu v krvi. Za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 20.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců. Zároveň mu byla stanovena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000,- Kč. Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného včas žalobu, kterou odůvodnil následujícím způsobem.

I.

Obsah žaloby.

Žalobce uvedl žalobu tvrzením, že má žalované rozhodnutí za nezákonné a vadné. Jeho převážná část je věnována pouhému konstatování stavu, citacím různých ustanovení právních předpisů, ovšem bez jakékoliv následné aplikace na daný případ. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí tak prý nejsou seznatelné vlastní úvahy žalovaného, když je pouze konstatováno, že ze spisového materiálu jednoznačně vyplývá, že se žalobce dopustil přestupků, které mu jsou kladeny za vinu. Jak k těmto závěrům však dospěl, lze jen stěží dovozovat, v důsledku čehož má žalobce rozhodnutí za nepřezkoumatelné.

Ačkoliv žalobce vznesl v odvolání konkrétní námitky a přesně specifikoval (žalovaný je zjednodušeně uvádí na straně třetí žalovaného rozhodnutí), v čem spatřuje pochybení na straně prvoinstančního správního orgánu, přesto se žalovaný žádnou z nich nezabýval, ani se k nim nevyjádřil. Pouze částečně se zabýval námitkou žalobce směřující k výpovědím policistů jako jedinému a zásadnímu důkazu. Konstatoval přitom, že shledal svědectví policistů věrohodným, aniž by uvedl, na základě jakých úvah a hodnocení. Přitom i podle judikatury Nejvyššího správního soudu jsou výpovědi policistů pouze jedním z důkazů a nikoli důkazem nezpochybnitelným.

Žalobce pokračoval, že byl uznán vinným na základě nedostatečně zjištěného stavu věci, když bylo rozhodnuto o jeho přestupku pouze na základě výpovědí dvou policistů, kteří byli přítomni zákroku. Žádný jiný důkaz o tom nebyl předložen, neexistuje jediný věrohodný důkaz, který by potvrzoval, že se měl žalobce uvedených přestupků dopustit. Žalobce zejména odmítá, že by byl při řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu nebo že by opakovaně policistům unikal. Závěry přijaté žalovaným tak podle něho nemají oporu v obsahu spisového materiálu. Správnímu orgánu dále vytýkal, že nebyly akceptovány jeho námitky, podpořené dokonce svědeckými výpověďmi pana J. a paní H. o požití doušku Becherovky v domě až po ukončení jízdy. Prokázáno bylo podle žalobce jen to, že mu byl v mezidobí umožněn vstup do domu. Správní orgán tak pouze spekuluje a domýšlí, bez nejmenších podkladů, že žalobce musel nutně použít alkohol již před jízdou a kontrolou vykonanou policisty. V tomto případě mělo být například posuzováno, jakým způsobem se požití Becherovky žalobcem v domě odrazí na míře

alkoholu v krvi a zda je vůbec možné, aby žalobce kromě Becherovky požil ještě nějaký další alkoholický nápoj, a to v návaznosti na výsledky uskutečněného lékařského vyšetření.

Bez jakéhokoliv hodnocení byla ponechána i námitka týkající se přirozené fyziologické hladiny alkoholu v krvi. Správní orgán dále uvádí, že byla zjištěna hodnota 0,21 g/kg alkoholu v krvi, ale z medicínské praxe vyplývá, že člověk může mít určitou fyziologickou hladinu alkoholu v krvi, tzn. i bez toho, že by předtím alkohol konzumoval. Je běžně přijímáno, že na množství alkoholu zhruba do 0,2 promile se při vyšetření hledí právě jako na fyziologickou hladinu a měření nižších hodnot, než 0,24 promile alkoholu v krvi proto není bez dalšího považováno za dostatečný důkaz, že byl řidič ovlivněn alkoholem.

Rovněž výpovědi policistů nebyly vůbec posuzovány. Policista J. S. vypověděl, že žalobce byl zmatený a byl z něj cítit alkohol. Tato výpověď ale není způsobilá prokázat, že by byl pod vlivem alkoholu při jízdě. Pokud by skutečně působil natolik zmateně, je otázkou, zda by byl předtím schopen řídit motorové vozidlo bez jakýchkoliv problémů. Policistku E. zase pouze napadlo, že je žalobce snad opilý, přičemž nebylo zjištěno, zda se vůbec ocitla v blízkosti žalobce, aby se mohla k věci relevantně vyjádřit. Výpovědi policistů přitom nekorespondují výpovědi žalobce a svědků a není pravdou, že by policisté neměli zájem na věci a výsledku. Ze správního spisu je totiž zřejmé, že policisté pochybili, když žalobci umožnili před započítím kontroly vstup do domu, a právě proto vůči němu následně vykonstrovali, že se jej opakovaně pokoušeli zastavit a on je měl opakovaně objet a pokračovat v jízdě. Tuto námitku žalobce vznesl již v odvolání, nebylo k ní však přihlédnuto. Úřední záznam policisty J. S. byl vyhotoven dne 23. 1. 2013, úřední záznam policistky E. byl vyhotoven již dne 22. 1. 2013, a přesto má číslo jednacím správního spisu. Z uvedeného žalobce dovozuje, že záznamy byly vyhotoveny dodatečně, což vzbuzuje pochybnosti o objektivitě policistů. Zároveň to podle něho dokládá, že předmětného dne se žalobcem nebyl žádný záznam sepsán, čímž mu bylo upřeno právo vyjádřit se k věci. Krom toho policista J. S. znal žalobce z minulosti, kdy s ním již přestupek řešil i jeho údajné prohlášení, že policistům stavět nebude. Z výpovědi uvedeného policisty, podle které tušil, že mu žalobce nezastaví a dále že nevěděl, kdo je řidičem, dovozoval žalobce rozporuplnost jeho výpovědi. Neodpovídá tedy skutečnosti, že by policisté neměli k žalobci žádný vztah a zájem na tom, jak dopadne projednání přestupku. Zvláště s jejich pochybením spočívajícím ve vpuštění žalobce do domu před započítím kontroly.

Vzhledem k tomu existuje dle žalobce významná pochybnost o tom, zda lze policisty považovat za nezaujaté svědky, kterou je nutno podrobněji přezkoumat. Žalobce dále orgánům veřejné správy zúčastněným na řízení vytýkal, že v rozporu se skutkovými zjištěními vzaly za prokázanou pouze jednu variantu skutkového děje, prokázanou pouze policisty, přestože existují pochyby o jejich nezaujatosti. V této souvislosti odkazoval na rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2011, č.j. 7As 83/2010-63. Žalovaný rovněž nereagoval na požadavek žalobce provést rekonstrukci děje, a to v souvislosti s jeho námitkou, že není pravdou, že by nedbal pokynů policistů a opakovaně objížděl jejich služební vůz. Podle žalobce jsou totiž „manévry“, které měl činit, v daném úseku neproveditelné.

V závěru žaloby žalobce namítal nepřiměřenost uloženého trestu, který žalovaný odůvodnil pouze tím, že ocitoval příslušné zákonné ustanovení a uvedl, že se nejednalo o první přestupek žalobce. A žalobce pokračoval, že onu nepřiměřenost shledal zejména tam, když nebylo žádným způsobem přihlédnuto např. k tomu, že svým údajným jednáním nikoho neohrozil, nikomu nezpůsobil zranění, nebylo přihlédnuto k výši alkoholu v krvi, jeho zdravotnímu stavu v předmětné době, jak bylo narušeno jeho vnímání a pozornost a že se přestupků měl dopustit jednáním nedbalostním. Uzavřel pak tím, že i v tomto ohledu má žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, přičemž odkazoval na rozsudek nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2012, č.j. 5As 106/2011-77.

Vzhledem k výše uvedenému žalobce navrhoval žalované rozhodnutí zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení.

II.

Vyjádření žalovaného k žalobě

Žalovaný se vyjádřil k žalobě podáním ze dne 21. 8. 2013. Shrnl v něm žalobcovy námitky a konstatoval, že se ohledně vyjádření k nim plně odkazuje na obsah žalovaného rozhodnutí. V něm se totiž věcí podrobně zabýval, neboť žaloba je obsahově shodná s odvoláním proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Poté již z tohoto odůvodnění v podstatě opakoval své závěry.

Žalovaný má za to, že k řízení přistoupil odpovědně a nezaujatě, posoudil všechny relevantní skutečnosti, včetně závažnosti jednání a důvodnosti uložené sankce. Rozhodnutí o přestupku považuje za věcně správné, odpovídající zjištěným a ničím nevyvráceným skutečnostem. Výše sankce odráží nutnost zásadní represí donutit přestupce respektovat zákonem stanovené povinnosti řidičů motorových vozidel v silničním provozu. Navrhoval žalobu zamítnout.

III.

Jednání krajského soudu

Krajský soud projednal žalobu při jednání dne 17. října 2014. Zástupce žalobce při něm odkázal na její obsah a setrval na žalobním návrhu. Zdůraznil, že žalovaný ve svém rozhodnutí pouze citoval z rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, aniž by v něm uvedl své vlastní úvahy, jak se s odvolacími námitkami vypořádal. Je přesvědčen o tom, že bylo rozhodnuto na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu věci a že se žalovaný nevypořádal s rozpory ve svědeckých výpovědích, na které žalobce poukazoval. Zpochybňoval nadále výpovědi policistů jako svědků s tím, že správní orgány více méně spekulovaly o tom, že žalobce před provedenou zkouškou na alkohol řídil vozidlo pod jeho vlivem. Vzhledem k uvedenému má žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, když skutková zjištění, z nichž správní orgány vycházely, jsou nepodložená. Popis pronásledování žalobce policisty označil za nadnesený a nereálný. Dále namítal, že jednání policistů, kteří žalobci umožnili odchod do jeho domu, zaparkování vozidla a požití alkoholického nápoje, neodpovídá jimi tvrzenému předchozímu pronásledování žalobce. Krom toho nelze bez dalšího považovat za dostatečný důkaz ovlivnění

alkoholem u řidiče, kterému bylo naměřeno 0,21g/kg alkoholu v krvi. Závěrem žalobce zopakoval, že přinejmenším nelze vyloučit, že se skutkový děj udál skutečně tak, jak žalobce uvádí a spolu s ním i svědci. Tedy že k požití alkoholického nápoje došlo z důvodu žaludečních problémů až po zaparkování vozidla, a proto by již jen z tohoto důvodu mělo být rozhodnutí podle zásady „v pochybnostech ve prospěch obžalovaného“.

Žalobce se ztotožnil s přednesem svého zástupce a dodává, že po zkušenosti, kterou učinil v roce 2012, již nepije a v posuzovaném případě nepil ani před jízdou, ani během jízdy. Protože mu nebylo dobře, pouze si loknul becherovky, tak jak je již popsáno v žalobě a ve správním spise.

K dotazu krajského soudu, jak to bylo s jeho ujížděním policejní hlídky, žalobce uvedl, že ji neujížděl a že neodpovídá skutečnosti, že by zastavil u prodejny a znova se rozjel a ujížděl ke svému bydlišti. Zvukové a světelné znamení z policejního vozu zaznamenal až cca 50-60 m před svým bydlištěm, a to již zastavoval.

Pověřená pracovnice žalovaného se odkázala na vyjádření k žalobě ze dne 21. 8. 2013. Žalovaný je přesvědčen o tom, že postupoval v souladu se zákonem a vzhledem k tomu navrhoval, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. K dotazu krajského soudu, jak často řeší podobné případy, kdy je hranice alkoholu v krvi na mezní hranici, konkrétně do 0,23g/kg, žalovaný uvedl, že tyto případy jsou časté.

Poté krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního, zákona č. 150/2002 Sb. soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přičemž dospěl k následujícím zjištěním a právním závěrům.

IV.

Skutková zjištění a právní závěry krajského soudu

Žalovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu v Broumově ze dne 2. 4. 2013, č.j. MUBR 3067/2013 DOP/8, a toto potvrdil. Již Městský úřad Broumov se přestupkem žalobce zabýval velmi podrobným způsobem a vypořádal se s podstatnými okolnostmi dané přestupkové věci, jež se staly posléze i předmětem dané žaloby. Především pak s otázkou, zda žalobce řídil osobní motorové vozidlo pod vlivem alkoholu či nikoliv a věrohodností svědeckých výpovědí policistů. V rozhodnutí ze dne 2. 4. 2013, č.j. MUBR 3067/2013 DOP/8, k tomu uvedl mimo jiné následující:

„Správní orgán vycházel při posuzování viny obviněného ze svědeckých výpovědí a z listinných důkazů obsažených ve spisu – z úředních záznamů policistů a z Protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem.

.....

Další jednání obviněného, které správní orgán posuzoval, bylo to, zda řídil vozidlo pod vlivem alkoholu. Obviněný se k tomuto vyjádřil v rámci prohlášení při ústním jednání dne 26. 2. 2013, kde uvádí, že si doma „cucnul“ becherovky, když přišel z WC, až poté, co byl policisty zastaven a kontrolován. Toto tvrzení obviněného mají potvrdit výpovědi svědků navržených obviněným, kdy se v prvním případě jedná o svědkyni M. H., manželku

obviněného a svědka M. J., dlouholetého kamaráda obviněného. Výpovědi těchto svědků však nevylučují to, že obviněný byl pod vlivem alkoholu již předtím, tedy při jízdě s motorovým vozidlem. Dokazují pouze to, že si doma „cucnul“ becherovky poté, co mu policisté umožnili odejít na WC.

Dle svědectví policisty J. S. byl obviněný při řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, neboť ihned poté co jej zastavil a kontroloval, byl obviněný zmatený a byl z něj cítit alkohol – výpověď svědka J. S.: „Vyzval jsem ho, aby předložil doklady pro řízení a provoz vozidel, což učinil. Dále jsem ho vyzval k provedení orientační dechové zkoušky na alkohol, což na místě odmítl. Celou dobu zákroku byl řidič zmatený a byl z něj cítit alkohol.“ Toto potvrdila i svědkyně Š. E., která na otázku, zda sledovala, že je obviněný pod vlivem alkoholu, uvedla: „Podle postoje a způsobu mluvy mě napadlo, že je pod vlivem alkoholu.“ Další důležitou okolností bylo to, že obviněný byl zároveň vyzván k podrobení se dechové zkoušce a po odmítnutí byl vyzván k lékařskému vyšetření, což však bylo také odmítnuto. Toto potvrdila i svědkyně Š. E., která uvedla, že po přeparkování už věděla, že odmítá dechovou zkoušku. Až poté bylo obviněnému umožněno na jeho žádost odejít na WC. A teprve poté, co se obviněný vrátil k vozidlu policistů, požádal, že chce „jít na krev“, čemuž bylo ze strany policistů vyhověno. Dle Protokolu o lékařském vyšetření při ovlivnění alkoholem bylo lékařské vyšetření spojené s odběrem krve provedeno v 17:40 hod. s výsledkem 0,21 g/kg, kdy zde byla zaznamenána doba deliktu 17:10 hod.

Správní orgán při posuzování, zda obviněný řídil vozidlo pod vlivem alkoholu, musel přihlížet ještě k dalším okolnostem celého případu. Nejdříve zjistil, že se obviněný v minulosti již přestupkového jednání řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu dopustil a to 5. 9. 2012, kdy mu byla kromě jiného uložena sankce zákazu řízení motorových vozidel (ZŘMV) na 6 měsíců. Obviněný 5. 12. 2012 požádal o upuštění od zbytku sankce ZŘMV, čemuž bylo vyhověno. Dále správní orgán zkoumal průběh celého přestupkového děje: Obviněný byl prokazatelně dvakrát po sobě zastavován hlídkou Policie ČR, což nerespektoval a musel být tedy zablokovan. V této chvíli se pokusil zmizet za brankou domu, což mu policista neumožnil. Dále byl vyzván k provedení dechové zkoušky, což odmítl a poté odmítá i lékařské vyšetření. Potřebuje nutně na WC a policisté mu umožňují odejít. Z doposud uvedeného musel obviněný v tuto chvíli zcela jistě vědět, že se dopustil závažného přestupkového jednání. A to nejen na základě předchozí zkušenosti, kdy byl již za řízení pod vlivem alkoholu řešen, ale i jako řidič a člověk normálně uvažující. A v tuto chvíli, ačkoliv ví, že policisté s ním řeší závažný přestupek, si „cucne“ becherovky, protože mu není dobře. Navíc tuto okolnost nikde nezmníní, ani policistům, když je žádá o „odběr krve“, ani při lékařském vyšetření v nemocnici. Až při ústním jednání mu toto dosvědčí manželka a dlouholetý kamarád. Z výpovědi svědka J. S. navíc vyplývá, že se v nemocnici snažil utéct. Všechny okolnosti přestupku v tomto odstavci uvedené správní orgán posoudil jako řetěz nepřímých důkazů, doplňující svědectví zasahujících policistů a tím i to, že obviněný pod vlivem alkoholu při řízení vozidla byl. Konstrukce o požití alkoholu až po jízdě vznikla až následně poté, co se dozvěděl výsledek lékařského vyšetření.

O svědectví policistů nemá správní orgán žádné pochybnosti – viz. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007, čj. 4 As 1/2006 - 80, www.nssoud.cz (K osobám policistů a tím i věrohodnosti jejich výpovědi Nejvyšší správní soud dodává, že nemá důvodu pochybovat o pravdivosti jejich tvrzení, že se přestupku dopustil stěžovatel, neboť na rozdíl od stěžovatele neměli policisté na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost, při níž jsou policisté vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v

souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté v této věci uvedené zásady překročili.) Úřední záznamy, které sepsali bezprostředně po zásahu, potvrdili jejich svědecké výpovědi. Naproti tomu to, že obviněný požil alkoholický nápoj až po jízdě, mu dosvědčila pouze jeho manželka a dlouholetý kamarád. Obviněný navíc tuto podle něj důležitou okolnost sdělil až při správním řízení.

V rámci určení druhu sankce a její výměry bylo přihlíženo k závažnosti přestupku, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohnutkám a k osobě pachatele. pochybovat o pravdivosti jejich tvrzení, že se přestupku dopustil stěžovatel, neboť na rozdíl od stěžovatele neměli policisté na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonávali jen svoji služební povinnost, při níž jsou policisté vázáni závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného služebním zákrokem nebo úkonem; nebyl zjištěn žádný důvod, pro který by policisté v této věci uvedené zásady překročili.) Úřední záznamy, které sepsali bezprostředně po zásahu, potvrdili jejich svědecké výpovědi. Naproti tomu to, že obviněný požil alkoholický nápoj až po jízdě, mu dosvědčila pouze jeho manželka a dlouholetý kamarád. Obviněný navíc tuto podle něj důležitou okolnost sdělil až při správním řízení.

Na základě výše uvedených přímých a nepřímých důkazů dospěl správní orgán k závěru, že se obviněný dopustil přestupkového jednání tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí. Obviněný se spácháním přestupku nesouhlasil a ke spáchání přestupku se nedoznal, ale provedeným dokazováním byl bezpečně a spolehlivě prokázán skutkový stav, tak jak je popsán ve výroku tohoto rozhodnutí.

Všechny uvedené důkazy byly vyhodnoceny jak jednotlivě, tak i ve vzájemné souvislosti a o jejich pravdivosti nemá správní orgán žádné pochybnosti. Skutkový stav je prokázán přímými i nepřímými výše uvedenými důkazy, které dokazují vinu obviněného.

Obviněný spáchal přestupek proti bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu – fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) řídí vozidlo bezprostředně po požití alkoholického nápoje nebo v takové době po požití alkoholického nápoje, po kterou je ještě pod vlivem. Dále spáchal přestupek podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, neboť porušil § 4 písm. b) uvedeného zákona, který stanoví, že povinností účastníka provozu na pozemních komunikacích je řídit se pravidly provozu na pozemních komunikacích upravenými tímto zákonem a pokyny policisty.“

Krajský soud znovu prověřil podané svědecké výpovědi a zjistil z nich následující:

Svědkyň M. H., manželka žalobce, ve svědecké výpovědi k otázce užití becherovky žalobcem uvedla, že: „Poté vyšel ze záchodu, šel si uklidit vozidlo a poté se vrátil, dal klíčky na televizi. Poté jsem se ho ptala, zda je mu ještě tak zle. Řekla jsem mu, ať si cvakne becherovky. Přitom si cucnul z flašky becherovky. Poté si vzal cigarety a odešel si ven pro doklady.“

Na další otázky svědkyně odpověděla, že neslyšela vozidlo přijíždět, byla ve skladu, slyšela jen prudké zabrzdění auta. Houkačku neslyšela. Dále viděla policisty vylézající z auta a jak se policista bavil se žalobcem. Z rozhovoru slyšela jen „pane H. doklady, vy můžete jezdit“, něco v tom smyslu.“ Stejným způsobem popsal chování žalobce v domě i svědek M. J.

Téhož dne, tedy 25. 3. 2013, byli k věci vyslechnuti i zasahující policisté, a to rovněž za přítomnosti právního zástupce žalobce. Z protokolu o výsledku policisty J. S. krajský soud zjistil, že poté, co žalobce zastavil vozidlo před svým domem, jmenovaný policista vystoupil z policejního vozidla a rychlým krokem šel k žalobci, který již opustil vozidlo a snažil se zmizet za brankou domu. Policista k němu doběhl, když branku otevřel, a proto ji zavřel, aby žalobce nemohl jít za ní. Vyzval žalobce, aby předložil doklady pro provoz a řízení vozidla, což učinil. Dále jej policista vyzval k provedení orientační dechové zkoušky na alkohol. Celou dobu zákroku byl žalobce zmatený a byl z něho cítit alkohol. Dále žalobce vyzval, aby se podrobil lékařskému vyšetření na alkohol, spojenému s odběrem krve, což také odmítl. Neustále si přitom stěžoval, že potřebuje na záchod, jinak se na ulici podělá. protože byl u domu, kde bydlí a policista měl v ruce jeho doklady, dovolil žalobci, aby si odběhl na WC, a on přislíbil, že až potřebu vykoná, že se vrátí. To učinil po cca 10 minutách a začal říkat, že chce na krev. Naložili jej do služebního vozidla a odjeli do nemocnice v Broumově. Tam to chvíli trvalo, přičemž jednu chvíli policista viděl žalobce, jak utíká chodbou ven z nemocnice. Rozběhl se za ním a dostihl ho v parku za nemocnicí. Odvedl ho zpět, přičemž již přítomná lékařka provedla žalobcovo vyšetření. Poté šel domů.

Po tomto spontánním popisu zásahu byly svědkovi právním zástupcem žalobce pokládány otázky. Policista na ně odpověděl, že krom dopravních přestupků řešil se žalobcem v minulosti jednak krádež dřeva, z níž byl podezřelý, šetřením se to však neprokázalo. Vyšetřování vedl on. Podruhé žalobci vybrali stánek. K otázkám, jež se týkaly „záznamu“ (myšleno zřejmě oznámení přestupku), svědek uvedl, že jelikož neměl žádnou právní hodnotu, tak že byl skartován, že se žalobcem nic sepisováno nebylo, sepsány byly až úřední záznamy.

Policistka Š. E. vypověděla, že v době, kdy přeparkovávala služební vozidlo, tak že věděla, že žalobce odmítá dechovou zkoušku, přesto přinesla Drager. Žalobce uváděl, že chce jít nutně na WC – že se podělá. Protože měli jeho doklady, umožnili mu to. Žalobce se vrátil zpět s tím, že dechovou zkoušku odmítá a požaduje odběr krve. Tato svědkyně dále uvedla, že: „Pána jsme odvezli do nemocnice, kde jsme čekali na personál v čekárně, já vyplňovala žádosti a pan H. chodil po chodbě, kdy jsem pana H. ztratila z očí při hovoru se sestřičkou. Pan H. se vrátil kolegou, kdy mi kolega sdělil, že pan H. byl někde venku, že ho snad musel i honit.“ Na dotazy správního orgánu poté svědkyně uvedla, že k zastavování vozidla žalobce došlo minimálně dvakrát, že při přeparkování věděla, že žalobce odmítá dechovou zkoušku, podle mluvy jí napadlo, že je žalobce pod vlivem alkoholu a ten pak cítila v autě, když ho vezli na vyšetření do nemocnice. Ze strany právního zástupce žalobce odpovídala na otázky týkající se administrativy ohledně daného přestupku, kdo, co, vyplňoval na místě a dále použití zvukových výstražných znamení.

Stěžejní otázkou dané věci, na níž měly dát svědecké výpovědi odpověď bylo, zda žalobce řídil osobní motorové vozidlo pod vlivem alkoholu či nikoliv. Dlužno přitom výslovně zdůraznit, že platná zákonná úprava vychází z nulové tolerance

alkoholu v krvi řidičů, nicméně za pozitivní průkaz požití alkoholického nápoje a ovlivnění jeho schopností „za volantem“ se pokládá hladina etylalkoholu v krvi vyšší než 0,20g/kg, stanovená metodou plynové chromatografie (viz např. Věstník Ministerstva zdravotnictví České republiky, částka 7, vydaná v září 2006). Žalobce byl podroben dne 22. 1. 2013 lékařskému vyšetření na ovlivnění alkoholem, což nikdo nezpochybňuje a svědčí o tom ostatně příslušný protokol, založený ve správním spisu pod č. 6. Podle něho byla u žalobce zjištěna metodou plynové chromatografie hladina alkoholu v krvi ve výši 0,21 g/kg, tedy dostatečná k tomu, aby bylo možno konstatovat, že žalobce řídil předmětné motorové vozidlo pod vlivem alkoholu. Ani o tomto zjištění není sporu. Žalobce je však dává do souvislosti s tím, že si „cucnul“ doma becherovky „na střevní chřipku“, a to až po jízdě, neboť mu nebylo dobře. Zpochybňuje tak závěr správních orgánů zúčastněných na řízení, že řídil vozidlo pod vlivem alkoholu.

Sám k tomu do protokolu o projednání přestupku uvedl, že když byl cca 50 až 60 m před svým bydlištěm, začalo jej předjíždět policejní vozidlo se zapnutou houkačkou. Zastavil vozidlo před svoji bránou a otevřel ji. Přišel k němu policista, kterému na výzvu předal požadované doklady od vozidla a „požádal ho“, že potřebuje strašně na záchod. Vešel do domu, provedl potřebu, poté vyšel ven a uklidil z chodníku automobil. Po odstavení vozidla šel do domu pro cigarety. Žalobce dále pokračoval, že: „Žena se mě zeptala, zda mi je ještě tak špatně. Vedle televize byla rozdělaná becherovka a tak jsem si cucnul becherovky. Vyšel jsem ven, otevřel bránu a šel k automobilu na parkovišti k policistům, kteří seděli uvnitř vozidla. Když jsem přišel k vozidlu policistů, policista vystoupil a řekl, že provede dechovou zkoušku. Já jsem řekl, že odmítám a že chci jít na krev. Je-li jsme do nemocnice .....Po odběru jsem ....vlastním odvozem odjel domů.“

Žalobce tak nastínil variantu jinou, než kterou aprobovaly orgány veřejné správy zúčastněné na řízení, a to tu, že do stavu ovlivnění alkoholem se dostal až po skončení jízdy, v době, kdy byl „propuštěn“ policistou do domu za účelem vykonání osobní potřeby či kdy byl poté tolerován jeho přístup do něho. Na první pohled to vypadá pro žalobce jednoznačně, vždyť předestřel verzi skutkového děje, který taky není vyloučen. A za tohoto stavu, při uplatnění zásady in dubio pro reo, by běžně již nepřicházelo hledání viny žalobce v úvahu, alespoň co se přestupku řízení vozidla pod vlivem alkoholického nápoje týče. Prvoinstanční správní orgán byl však náhledu jiného a měl pro to dle krajského soudu pádné důvody. Vycházel totiž ze svědeckých výpovědí policistů, podle nichž se žalobce po zastavení vozidla snažil zmizet za brankou domu a dále odmítl provedení zkoušky na alkohol v době, kdy ještě do domu nevstoupil, tedy bezprostředně po jízdě. A to vše za situace, kdy žalobce měl již s přestupkem tohoto typu své zkušenosti, takže musel vědět, co ho v ní čeká. Řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu se totiž dopustil již také dne 5. 9. 2012. Z uvedeného prvoinstanční správní orgán dovodil, že něco takového, jako aby si osoba, s níž jsou prováděny správní úkony ohledně podezření z řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu, tohoto alkoholu ještě ve skrytu „cucla“, je z říše bájí a pohádek.

Krajský soud se z těchto důvodů s hodnocením prvoinstančního správního orgánu dané věci plně ztotožňuje i při plném vědomí výše zmíněné zásady v pochybnostech ve prospěch obžalovaného (obviněného z přestupku). Dle něho totiž možnost jiného skutkového děje nevznikla a neexistovala objektivně, nýbrž byla

uměle vytvořena, zinscenována, s využitím rozumu odporujícímu chování žalobce. Proto i jeho požadavky, aby byl řešen vliv tohoto „cucu“ či „loku“ na celkovou výši alkoholu v jeho krvi má krajský soud za zcela nepřipadný. Ostatně žalobce jeho velikost ani nijak nespecifikoval.

Pokud pak jde o námitku týkající se věrohodnosti svědectví policistů, krajský soud ji neshledal důvodnou. Žádná taková námitka ostatně nebyla vznesena v řízení před prvoinstančním správním orgánem, přičemž tu nelze zpochybňovat jen tím, že J. S. někdy předtím žalobce vyšetřoval nebo že ho zná. Pokud by námitky tohoto typu měly mít relevanci, pak by ani soudce níže podepsaný nemohl do budoucna rozhodovat v případné žalobcově soudní věci, což je pochopitelně nesmysl. Proto také prvoinstanční správní orgán vycházel v otázce věrohodnosti výpovědi policistů z judikátu obsaženého v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 10. 2007, č.j. 4 As1/2006-80, s tím, že na rozdíl od žalobce neměli policisté na výsledku řízení žádný zájem, že plnili pouze svoje úkoly. Tento postup byl naprosto relevantní, když nebyly známy žádné okolnosti, které by se mohly předpokladu věrohodnosti policistů být jen dotknout. Dosavadní přístup ke svědectví policistů nemohou zpochybnit ani žalobní námitky.

Žalobcem tvrzenou rozporuplnost svědecké výpovědi policisty J. S., která měla spočívat v tom, že jmenovaný znal žalobce a dokonce tušil, že nezastaví, přičemž podle jeho jiné části výpovědi „nevěděl, kdo je řidičem“, krajský soud nezjistil. Nic takového totiž jazykovým ani jiným výkladem z protokolu o jeho výpovědi neplyne. Z věty „V řidiči jsem poznal zde přítomného L. H....“, uvedené po popisu děje po zastavení vozidel u domu žalobce, totiž neplyne, že ho poznal až v tento okamžik. Naopak v další části výpovědi sám uvedl, že žalobce zná.

Za skutečně úsměvné má pak krajský soud tvrzení, že není pravdou, že by policisté neměli zájem na výsledku věci, když pochybili tím, že mu umožnili vstup do domu, a pak to chtěli nějak „dohonit“. To jistě nebylo ze strany policistů v souvislosti s prokazováním viny žalobce šťastné, ale nepochybně korektní, **když žalobce nenechali podělat se na ulici**, jak tím strašil. Ostatně policisté v tu chvíli již neměli žádný důvod nic proti žalobci vykonstruovávat, jak uvádí žalobce na straně čtvrté žaloby. Podle platné právní úpravy k datu spáchání daného přestupku byl totiž žalobce obviněn a potrestán za spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, za který bylo možno uložit podle odstavce čtvrtého písmeno c) téhož ustanovení pokutu od 2.500,-Kč do 20.000,-Kč. Za přestupek spočívající v tom, že se osoba přes výzvu odmítne podrobit vyšetření, zda při řízení vozidla nebyla ovlivněna alkoholem, ačkoliv takové vyšetření není spojeno s nebezpečím pro její zdraví (viz § 125c odst. 1 písm. d/ zákona o silničním provozu), bylo možno uložit pokutu od 25.000,-Kč do 50.000,-Kč (viz odstavec čtvrtý písmeno a/ citovaného ustanovení). Pokud by tedy policisté byli tak zaujatí vůči žalobci, jak tvrdí v žalobě, pak by udělali to, že by jeho odmítnutí sepsali a odjeli. Nejen z tohoto pohledu jsou proto zcela nepodstatné jeho námitky týkající se přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu (předjíždění, objíždění, ujíždění atd.), neboť jde o přestupek doprovodný, absorbovaný přestupkem tak říkajíc nejtěžším. O zaujetí policistů nesvědčí ani žalobcem zmiňované rozdíly v datech sepsání jejich úředních záznamů a jejich a jejich pořadí ve správním spisu. Každý z policistů si psal úřední záznam sám, jde o záznamy ke stejné věci a je naprosto bez významu a o ničem to také nevypovídá, pokud jeden z nich je ve správním spisu před druhým, byť

je s datem o den starším. A že byly tyto úřední záznamy vyhotoveny na služebně a následně, na tom vůbec nic není a nikdo to ani nezastírá. Naopak je z této situace patrné, že každý si psal svůj záznam sám, že se na ničem nedomlouvali. Ostatně úřední záznam dává pouze předběžnou informaci o tom, že byl spáchán přestupek, když k dokazování událostí v něm popsanych slouží svědecké výpovědi. Oba policisté byli svědecky vyslechnuti.

Uložené sankce odpovídají při postupu podle § 125c odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu maximální možné výši pokuty 20.000,-Kč i maximálně možnému trestu zákazu činnosti, spočívajícímu v zákazu řízení všech motorových vozidel v délce trvání 12 měsíců. Prvoinstanční správní orgán vedly k uložení těchto sankcí podle odůvodnění rozhodnutí následující skutečnosti:

„Jednání obviněného bylo společensky velmi nebezpečné. Byl naplněn materiální znak přestupku – šlo o jednání společensky značně nebezpečné, přičemž zároveň byly naplněny i všechny formální znaky přestupku. Objekt přestupku – bezpečnost a plynulost provozu na pozemních komunikacích, vyjadřující zájem společnosti na ochraně všech účastníků provozu na pozemních komunikacích před řidiči, kteří nedodržují zákony a řídí pod vlivem alkoholu. Objektivní stránkou přestupku bylo konání v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích, tedy porušení ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Subjektivní stránkou přestupku byla nedbalost vědomá. Subjekt přestupku obviněný v pozici řidiče osobního motorového vozidla.

Řidič, který je i pod minimálním vlivem alkoholu, reaguje na běžné situace v silničním provozu často opožděně a jiným způsobem, než daná situace vyžaduje. Především v krizových situacích není schopen řádně a včas reagovat a často kolizní situace vytváří. Uvedené informace byly potvrzeny i tím, jak se obviněný choval při zjištění přestupku.

Při hodnocení osoby pachatele jako řidiče bylo hodnoceno to, že se v jeho případě jedná o opakované porušení zákona v souvislosti s řízením motorového vozidla pod vlivem alkoholu. Z evidenční karty řidiče vyplývá, že dne 5.9.2012 řídil pod vlivem alkoholu motorové vozidlo, kdy mu bylo prokázáno 0,48 ‰. Kromě pokuty mu byl nedodržují zákony a řídí pod vlivem alkoholu. Objektivní stránkou přestupku bylo konání v rozporu s pravidly provozu na pozemních komunikacích, tedy porušení ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Subjektivní stránkou přestupku byla nedbalost vědomá. Subjekt přestupku obviněný v pozici řidiče osobního motorového vozidla.

Řidič, který je i pod minimálním vlivem alkoholu, reaguje na běžné situace v silničním provozu často opožděně a jiným způsobem, než daná situace vyžaduje. Především v krizových situacích není schopen řádně a včas reagovat a často kolizní situace vytváří. Uvedené informace byly potvrzeny i tím, jak se obviněný choval při zjištění uložen ZŘMV který měl trvat do 5.3.2013, ale 5.12.2012 mu bylo od zbytku trestu upuštěno. Na jednání obviněného nebyla shledána žádná polehčující okolnost. K žádnému porušení zákona se nedoznal, po sdělení své verze odmítl dále vypovídat a pouze uvedl, že vše co policisté vypovídali je nepravdivé. Z jeho jednání není patrná žádná lítost ani sebereflexe.

V otázce výše výměry uložených sankcí musel správní orgán hodnotit všechny výše uvedené skutečnosti a s přihlédnutím k údajům uvedeným v předchozím odstavci, rozhodl o uložení pokuty a zákazu činnosti řízení všech motorových vozidel v maximální hranici zákonného rozpětí. Obviněný by měl být tímto dostatečně poučen a zároveň důrazně varován do budoucna. Zákaz činnosti zabrání na 1 rok další účasti v silničním provozu a zdůrazní

vysokou společenskou nebezpečnost řízení motorového vozidla pod vlivem alkoholu a porušování zákona.

Správní orgán považuje uložené sankce jako nutné a zároveň přiměřené a odpovídající porušení povinností řidiče vozidla ze strany obviněného. Je přesvědčen, že v budoucnu povedou k ohleduplnosti a kázni při účasti na provozu na pozemních komunikacích. Sankce mají zároveň splnit výchovný účinek, aby si dostatečně uvědomil nebezpečnost a protiprávnost svého jednání a podobného jednání se v budoucnosti důsledně vyvaroval. Uložené sankce považuje správní orgán za odůvodněné, přiměřené a v plné míře respektující § 12 zákona o přestupcích a všeobecný zájem společnosti k ochraně bezpečnosti všech účastníků silničního provozu.“

Je tak naprosto zřejmé, co vedlo prvoinstanční správní orgán k uložení uvedených sankcí. Ochrana společnosti před takovým neukázněným řidičem, který dokonce i v době, kdy měl ještě trvat jeho předchozí trest (od výkonu zbytku bylo upuštěno) za stejný přestupek, se naprosto ignorantsky chová k právnímu řádu a porušuje jím chráněné zájmy. Krajský soud se proto s tímto správním uvážením ohledně výší uložených sankcí plně ztotožňuje, neboť jde o exces, před kterým je nutné ostatní nekompromisně chránit. Ne třikrát a dost, ale dvakrát a dost. Šanci k nápravě, kterou měl žalobce z minulého trestu, prohospodařil. Z tohoto důvodu zde již ani nebylo na místě brát v úvahu takové okolnosti, jako že nikomu nebylo způsobeno zranění, odvozovat sankci od výše alkoholu v krvi, zdravotního stavu žalobce, brát v úvahu míru vnímání žalobce atd. – viz poslední odstavec žaloby.

Žalovaný v odůvodnění žalovaného rozhodnutí nejdříve zmínil a popsal skutkové podstaty přestupků, jichž se měl žalobce dopustit a odvolací námitky žalobce proti prvoinstančnímu správnímu rozhodnutí. Poté následuje na straně páté a šesté vlastní odůvodnění výroku rozhodnutí, opírající se o popis skutkového stavu věci a průběh přestupkového řízení před prvoinstančním správním orgánem, a to následujícím způsobem:

„....Dne 26.02.2013 proběhlo ústní jednání za účasti obviněného a jeho právního zástupce. Obviněný se odmítl vyjádřit k popisu jednání uvedeného v obvinění a popsal, jak k věci skutečně došlo. Právní zástupce navrhl vyslechnout svědky, kteří byli v domě obviněného a mohli sledovat zákrok policie – pana J. a paní H. Obviněný dále odmítl ve věci vypovídat. Dne 25.03.2013 .....za účasti obviněného a jeho právního zástupce byl proveden výslech svědků paní H, pana J. a zasahujících policistů.

Obviněný uvedl, že alkohol před jízdou nepil, napil se až doma na střevní chřipku. To je vše, co k věci uvedl, dále vypovídat nebude. Svědkyně paní H. po poučení uvedla, že je manželkou obviněného. V inkriminované době se nacházela ve skladu, vozidlo neviděla přijíždět, slyšela prudké zabrzdění auta, houkačku neslyšela, viděla jak policisté vystupují z auta a jak se policista bavil s manželem, hovor slyšela jen matně. Nikdo další nebyl přítomen, svědek pan J. byl ve skladu. Zaregistrovala manžela, jak přišel domů cca 2 – 5 minut poté, co zaslechla hovor. Manžel spěchal na WC, poté si šel uklidit vozidlo, vrátil se a dal klíčky na televizi. Zeptala se ho, zda mu je stále špatně a řekla mu, ať se napije becherovky. Napil se, vzal si cigarety a odešel si ven pro doklady. Potom již nepřišel, dál nic neviděla ani neslyšela.

Svědka po poučení uvedl, že je dlouholetým kamarádem obviněného. V inkriminované době se nacházel v domě čp. vřadu ve skladu. Zaregistroval nějaká svřtla pocházející od vozidel. Po krátké době přišel obviněný, že jde na WC, poté šel uklidit auto, přišel zpřt, odložil klíče k televizi a paní H. se ho ptala, zda mu je špatně, odpověděl že ano, nabídla mu becherovku a on se napil. K ději venku nic neřikal, on sám nic neviděl ani neslyšel.

Zasahující policista po poučení popsal zásah. Jeli od Meziměstí na Starostín, před nimi od rybníků vyjelo vozidlo pic up vínové barvy, na korbě byli dva psi. Rozhodli se vozidlo zastavit, jel za ním a zapnul červené svřtlo „Policie Stůj“ a modrá svřtla majáku, řidič nereagoval, zapnul výstražné zvukové znamení. Asi po 100 metrech, u prodejny pana H ve Starostíně, vozidlo zajelo ke kraji a on jej předjel a zastavil před ním. Když vystupoval a chtěl řidiče zkontrolovat, tak toto vozidlo vyjelo od krajnice, objelo policejní vůz a pokračovalo na Polsko. Nasedl do vozidla a řidiče opřt předjel. Ten jej znovu objel a pokračoval směrem na Polsko. Poté jej znovu předjel a na konci obce Starostín odstavil služební vozidlo tak, že bylo přes oba jízdní pruhy a nedalo se objet. Vozidlo vínové barvy zastavilo u krajnice u levé strany vozovky tak, že zadní část vozidla zůstala v levém pruhu. Vystoupil z vozidla a rychlým krokem šel k řidiči, který již opustil vozidlo a snažil se zmizet za brankou domu. Když otevřel branku, tak k němu doběhl, branku zavřel, aby nemohl jít za ní. Psi, kteří byli na korbě, po zastavení vozidla seskočili a zmizeli za brankou. V řidiči poznal zde přítomného pana H. Vyzval ho, aby předložil doklady pro řízení a provoz vozidel, což učinil. Dále ho vyzval k provedení orientační dechové zkoušky na alkohol, což na místě odmítl. Řidič byl zmatený a byl z něho cítit alkohol. Dále jej vyzval, aby se podrobil lékařskému vyšetření spojenému s odběrem krve, na vyšetření na alkohol, což také odmítl. Rozhodl se sepsat oznámení o dopravním přestupku na příslušný správní orgán. Řidič si neustále stěžoval, že potřebuje na WC, měl jeho doklady, tak mu umožnil, aby si odskočil. Začal sepisovat oznámení o přestupku. Řidič se asi po 10 minutách vrátil a začal říkat, že chce na krev. Naložili ho do služebního vozidla a odvezli do nemocnice v Broumově. Cestou zastavili na OOP v Broumově, kde vyzvedli potřebné formuláře. V nemocnici čekali asi 15 min., během této doby řidič stále někam telefonoval. Poté jej viděl, jak utíká chodbou ven z nemocnice, rozběhl se za ním a dostihl ho v parku za nemocnicí a odvedl ho zpřt do čekárny. Lékařka provedla vyšetření a sestra odběr krve. Potom šel pan H. domů. Doplnil, že jak řidiče zastavili, tak se ho ptal, proč nezastavil na výstražná svřtla a stop a on uvedl, že neví, co to znamená. Pana H. za podobný přestupek již řešil a tušil, že nezastaví, neboť mu již přdtím sdělil, že policistům stavřt nebude.

Zasahující policistka po poučení uvedla, že při vříždění do Starostína viděli u železničního přejezdu vozidlo a na něm stáli dva velcí psi. Rozhodli se, že vozidlo zkontrolují. Jeli za ním, bylo špatné počasí, tak kolega zapnul výstražné svřtlo stop, zda i majáky, neví. Řidič nereagoval, až u stánku začal přibrzďovat. Než stačili zastavit, tak se vozidlo zase rozjelo. Kolega se také rozjel, toto se opakovalo, objřžděli vozidlo, které jelo více při levém okraji. Vozidlo zajelo vlevo k dřevěným vratům, zastavilo, kolega okamžitě vystoupil z vozu a běžel k vozidlu. Zásah kolegy neviděla, obřhla vozidlo a kolega v tu chvíli již mluvil s řidičem a ten mu předával doklady. Kolega se domlouval s řidičem, když ona přeparkovávala služební vozidlo. Již věděla, že řidič odmítá dechovou zkoušku, přesto přinesla Dräger. Vřhledem k tomu, že řidič potřeboval na WC a jeho doklady již měli k dispozici, tak mu to umožnili. Prováděla lustraci a kolega začal vyplňovat formulář. Řidič se vrátil a uvedl, že dechovou zkoušku odmítá a požaduje odběr krve. Odvezli ho do nemocnice, hovořila se sestrou, pan H. chodil po chodbě, pak jej ztratila z očí, vrátil se společně s kolegou, který ji řekl, že byl pan H. někde venku a snad ho musel i honit. Na ambulanci probřhlo vyšetření a odběr krve a potom se rozešli, pan H. měl zařizený odvoz. Na dotaz

správního orgánu uvedla, že k zastavování došlo minimálně dvakrát, výzvu k dechové zkoušce neslyšela, podle postoje a způsobu mluvy jí napadlo, že je řidič pod vlivem alkoholu.“

Nato žalovaný konstatoval, že ze spisového materiálu zcela jednoznačně vyplývá, že se žalobce přestupků, které mu jsou mu kladeny za vinu, dopustil. Vycházel přitom ze svědeckých výpovědí zasahujících policistů, kteří v nich popsali průběh zákroku od okamžiku příjezdu do Starostína a zjištění vozidla odvolatele až po ukončení zákroku po provedení odběru krve a lékařského vyšetření. Jejich svědecké výpovědi shledal žalovaný ve shodě. Vzal zároveň v úvahu, že se žalobce odmítl vyjádřit k popisu jednání uvedeného v obvinění a že celou událost popsal ze svého pohledu. Jeho výpověď se shodovala s tvrzením policistů v tom, že odmítl dechovou zkoušku a žádal o odběr krve. Výsledky dalších dvou svědků, navržených žalobcem, nepřinesly nic nového k průběhu zákroku, neboť nic neviděli a neslyšeli. Tito svědci popsali pouze údajné „cucnutí“ či loknutí z lahve becherovky. O tomto se však žalobce v průběhu zákroku nezmínil a neučinil tak ani při lékařském vyšetření dne 28. 1. 2013.

Na základě těchto skutečností měl žalovaný svědectví policistů za věrohodná, byv inspirován Nejvyšším soudem České republiky, který v rozsudku ze dne 4. 4. 2006, sp. zn. 22 Cdo 1033/2005, ohledně hodnocení věrohodnosti svědeckých výpovědí konstatoval: „Věrohodnost výpovědi svědka nebo účastníka lze hodnotit i s přihlédnutím ke způsobu, jakým svědek nebo účastník soudu sděluje zjišťované skutečnosti, a k jeho chování při výpovědi.“ Podle jeho rozsudku ze dne 13. 1. 2009, sp. zn. 21 Cdo 4339/2007, pak „Při důkazu výpovědi svědka (§ 126 o.s.ř.) soud hodnotí věrohodnost výpovědi s přihlédnutím k tomu, jaký má svědek vztah k účastníkům řízení a k projednávané věci a jaká je jeho rozumová a duševní úroveň, k okolnostem, jež doprovázely jeho vnímání skutečností, o nichž vypovídá, vzhledem ke způsobu reprodukce těchto skutečností a k chování při výsledku (přesvědčivost, jistota, plynulost výpovědi, ochota odpovídat na otázky apod.) a k poznatkům získaným na základě hodnocení jiných důkazů (do jaké míry je důkaz výpovědi svědka souladný s jinými důkazy, zda jim odporuje, popřípadě zda se vzájemně doplňují).“

Ohledně věrohodnosti svědeckých výpovědí policistů vycházel žalovaný i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2012, č.j. 8 As 100/2011-74, v němž tento soud mimo jiné uvádí: „Nejprve však v obecné rovině zdůrazňuje, že policisté jsou úředními osobami, proto není třeba o věrohodnosti jejich výpovědí a priori pochybovat. Uvedené neplatí např. tehdy, pokud z okolností konkrétního případu vyplýne zájem policisty na výsledku přestupkového řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 7 As 83/2010 - 63). Svědecké výpovědi policistů je tedy nutné chápat pouze jako jeden z důkazních prostředků, tj. nikoliv jako nezpochybnitelný důkaz, ale pro založení pochybností o pravdivosti jejich tvrzení by měly existovat konkrétní důvody.“

Výši uložených sankcí se žalovaný zabýval na straně osmé napadeného rozhodnutí. Uvedl zákonná ustanovení, o která se přitom opíral a která kritéria musel zhodnotit. Konstatoval, že v případě žalobce se jedná o opakované porušení zákona v souvislosti s řízením motorového vozidla pod vlivem alkoholu. Z jeho evidenční karty totiž vyplývá, že se obdobného přestupku dopustil již v září 2012, kdy byla žalobci prokázána hladina alkoholu v krvi ve výši 0,48 promile. Kromě pokuty mu byla uložena sankce zákazu činnosti, spočívající v zákazu řízení motorových vozidel, kdy

po uplynutí její poloviny bylo od výkonu zbytku zákazu činnosti upuštěno. Právě proto byly uloženy sankce v nejvyšších možných výších.

S tímto hodnocením souvisí námitky žalobce, že z rozhodnutí žalovaného nejsou seznatelné úvahy, z nichž při rozhodování dané věci vycházel. Krajský soud takový závěr nesdílí, vzdor určité kusosti v tomto směru. Je si však třeba uvědomit, že jak žalované, tak i jemu předcházející rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu, zvláště výrazné je to pak právě v případě zamítnutí odvolání proti němu a jeho potvrzení, tvoří jeden celek. Že rozhodnutí odvolacího orgánu není opakováním rozhodnutí vydaného v prvním stupni, nýbrž rozhodnutím přezkumným a že závěr o věci je tak třeba hledat v obou z nich, dohromady. Obsahují-li proto společně dostatek argumentů pro závěr, že ten který přestupce spáchal přestupek, pak je vše v pořádku. Tak jako v daném případě.

Jak již uvedeno výše, žalovaný zamítl odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí a potvrdil je. Tím si ovšem osvojil i jeho důvody, které již proto nemusel opakovat či je uvádět jinými slovy. Žalobce rovněž namítal, že se žalovaný nevypořádal se všemi jeho odvolacími námitkami. Sám však nekonkretizoval, s výjimkou výše uvedených, se kterými námitkami se nevypořádal a zejména jaký to mělo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Rozsah přezkumu žalobou napadeného správního rozhodnutí je však ve správním řízení vymezen žalobními body, jimiž žalobce přímo konkretizuje svá tvrzení ve vztahu ke svým veřejným subjektivním právům a namítanému porušení zákona. Jestliže žalobce v žalobě vytkne napadenému správnímu rozhodnutí vady jen v obecné rovině, je pak samozřejmé, že se k nim krajský soud vyjádří také jen v obecné rovině. Není totiž úkolem správních soudů ve správním soudnictví, aby nahrazovaly činnost žalobce při formulaci žalobních námitek a samy je dotvářely (s určitými výjimkami). Třeba zároveň připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům viz např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí).

Krajský soud tím chce říci jediné, a to, že pokud by se měly orgány státní správy zabývat úplně všemi námitkami, tvrzeními a názory žalobcem uplatněnými v přestupkovém řízení, ve všech jeho podrobnostech, navíc nerozhodných pro posouzení věci samé, vedlo by to nejen k porušení zásady efektivity a hospodárnosti správního řízení, ale při jejich větším výskytu až ke kolapsu výkonu státní moci. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí nebo rozhodnutí soudu způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Vždy plně postačuje zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, najít jen onu míru ve vypořádání námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok o vině.

Ostatně Ústavní soud v těchto souvislostech konstatoval: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“ (srov. Nález ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68). Povinnost posoudit všechny žalobní námitky tudíž neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit,

když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2014, č.j. As 126/2013-219).

Krajský soud je přesvědčen o tom, že svým povinností jako přezkumného soudu dostál, přičemž se sám z vlastního podnětu nemínil účastnit hry pod taktovkou zásady in dubio pro reo z důvodů výše uvedených. Žalovaný zjistil skutečný stav věci, o němž neměl důvodné pochybnosti a odůvodnil onu míru ve vypořádání odvolacích námitek, která poskytuje dostatečnou oporu pro výrok o vině žalobce. Krajský soud nemá žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť je srozumitelné a je v něm uvedeno dostatek důvodů podporujících jeho výrok. V ostatním se krajský soud odkazuje na obsah přezkoumávaných rozhodnutí, neboť se s nimi plně ztotožňuje.

S ohledem na výše uvedené proto krajskému soudu nezbylo, než žalobu ve výroku I. tohoto rozsudku jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

V. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobce ve věci úspěch neměl a žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal (viz výrok II.).

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 24. 10. 2014

JUDr. Pavel Kumprecht, v.r.
samosoudce